

СОВАТА МЪДРА ГЛАВИЦА

Превод от английски: Емилия Стаматова, 1996

chitanka.info

Живял едно време не крал на кралете, не мъдрец и вълшебник, не магьосник или отшелник, не господар или велможа, не хитър политик, не министър, не военен, нито чиновник надменен, не дебела търговка, не певец сладкозвучен, не лекар или знахар, накратко — живял просто един храбър орач, наречен Бурачок.

Веднъж Бурачок отишъл на пазара в града и купил за няколко гроша една ококорена сова, която искал да подари на сина си. Тръгнал той обратно към своето село. Започнало да се свечерява. Бурачок се изморил и му се приискало да си намери нейде подслон. Върви и гледа: проблясва пламъче в една от къщите. „Я да погледна. Може да са добри хора и да ме пуснат да пренощувам при тях“ — помислил си той.

Приближил се до прозорчето и що да види: масата застлана с бяла покривка, а върху нея лежи питка, топла и ухаеща, до нея печена гъска и паничка с мед. На пейката седи стопанката, плете ръкавици, припява си песен, явно очаква мъжа си.

„Чудесно, вечерята ми харесва!“ — помислил си Бурачок и почукал на прозорчето: чук-чук.

— Кой е? Метек, ти ли си?

— Пусни ме хубавице да се сгрея, пътник от далеч съм.

Стопанката се повъртяла-повъртяла, разшетала се из стаята: покрила питката в миг в нощвите, паничката с мед скрила в сандъка, а печената гъска — в пещта.

„Ех, от тази стопанка човек и суха коричка няма да получи!“ — рекъл си с досада Бурачок и едва успял да отскочи от прозорчето, когато изведнъж по снега заскриптяла шейна и спряла до къщата. Едър широкоплещест мъж, облечен в топла шуба слязъл от шейната, приближил се до вратата, потропал силно и извикал:

— Жено, идвам си, отваряй!

Стопанката на часа отворила, заведе коня в обора, а стопанинът, като видял Бурачок, се обърнал към него:

— Ами ти, човече, кой си?

— Пътник съм — отвърнал Бурачок, — пусни ме да пренощувам при вас, стопанино.

— О, да, влизай, винаги се радвам на гости! — поканил го гостоприемният стопанин и като се обърнал към жена си, добавил: — Хайде, жено, слагай масата за вечеря!

— Какво да слагам! — въздъхнала стопанката и изгледала накриво Бурачок. — Няма нищо за ядене, освен хляб и сол. Не те очаквах, Метек, толкова бързо и нищо не съм ти сготвила. И гостенина няма с какво да нагостим.

— Е, добре де, добре — отвърнал миролюбиво стопанинът. — Дай каквото има.

И докато стопанката слагала масата, стопанинът забелязал, че на коленете на Бурачок седи ококорената сова и попитал:

— Я, кажи, братле, какво чудо имаш ти?

— Това е сова — мъдра главица, птица умна и разумна, всичко вижда и много мрази лъжците.

— А, значи, твоята птица е умница! — похвалил стопанинът совата и стръвно се нахвърлил на хляба и солта.

През това време Бурачок пощипнал совата и тя изкряскала.

— Какво, казва совата? — любопитствал стопанинът.

— Казва, че в нощвите лежи топла питка.

— Питка ли? Я, жено, иди да провериш!

— Че откъде ще има там питка? — отвърнала стиснатата стопанка и със страх загледала умната птица. — Може да е останало някое парче? Ще погледна... — надзърнала тя в нощвите и плеснала с ръце, уж че е много учудена.

Нямало що да стори, измъкнала от нощвите топлата питка.

Стопанинът и гостенинът преглътнали и без да обелят и дума, мълчаливо си отчупили от питката. Не след дълго Бурачок отново пощипнал совата.

— А сега какво каза? — попитал стопанинът с любопитство.

— Ами казва, че... — уж се смутил Бурачок, — че в сандъка има паничка с мед.

— Ха, я да видим — възкликнал стопанинът, — дали казва истината. Я, жено, провери!

— А, откъде на къде ще има мед в сандъка. Но може да е останало някоя и друга лъжичка. Сега ще видя... — и на масата се появила паничката, пълна догоре с мед.

Стопанинът и гостенинът отново се спогледали и прибавили към питката и лъжица мед.

— Ще млъкнеш ли най-сетне! — тихо викнал Бурачок на совата, която отново изкряскала. — Мълчи, не е твоя работа това!

Но любопитният стопанин бързо прекъсна разговора на Бурачок с всезнаещата сова:

— Кажи, кажи, братле, какво още рече совата?

— А, не, нека си бърбори — неохотно отвърнал Бурачок. — Казва, че в пещта има печена гъска.

— Гъска ли? Чуваш ли, жено? Гъска, а и печена при това! Я, върви да погледнеш, дали няма още нещо.

Стопанката се хвърлила към печката, погледнала и отново плеснала с ръце:

— Божичко, така е! До преди малко нямаше нищо и изведнъж се появи печена гъска! Умът ми не го побира, явно е някакво чудо.

Добродушният стопанин се разсмял, намигнал на Бурачок и му предложил да пийнат по чашка за здравето на совата — мъдра главица — разумната, птица, която вижда всичко и мрази лъжците.

Когато на сутринта Бурачок закусил с остатъците от обилната вечеря, после се сбогувал с гостоприемния дом, стопанинът намигнал на жена си и весело се разсмял:

— Ах, ти, хитруша, не успя да измамиш гостенина. Как добре те подреди той за твоята стиснатост. Явно не е прост този странник.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.